

Ο Άγιος Νεομάρτυς Νικήτας ο Νισύριος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Μαρτύρησε στις 21 Ιουνίου 1732

Ο Άγιος καταγόταν από τη Νίσυρο, νησί των Δωδεκανήσων. Ο πατέρας του ήταν προεστώς του νησιού. Κάποτε, εξαιτίας κάποιων προστριβών με τους Τούρκους, οδηγήθηκε στο δικαστήριο και επειδή φοβήθηκε τις συνέπειες εξισλαμίστηκε.

Φυσικά μαζί του εξισλαμίστηκε και ολόκληρη η οικογένειά του κατά τη συνήθεια των τούρκων. Ο Άγιος Νεομάρτυς Νικήτας ήταν τότε μωρό και δεν είχε συνείδηση ήτος. Ανατρεφόταν με τουρκικά φρονήματα και μάλιστα έδειχνε ζήλο

Κάποια μέρα, εκεί που έπαιζε, μάλωσε μ' ένα τουρκόπουλο. Η μητέρα

του άλλου παιδιού τον έβρισε και τον ονόμασε μουρτάτη, άπιστο και άλλες βρισιές που συνήθιζαν να λένε οι Τούρκοι σ' όσους εξισλαμίζονταν. Ο μικρός Νικήτας, μη υποφέροντας τους σκληρούς λόγους, έτρεξε στη μάνα του και ζητούσε εξηγήσεις γιατί τον ονειδίζουν ως άπιστο. Παρόλο που η μητέρα του προσπαθούσε να τον καθησυχάσει, εκείνος επέμενε και τελικά αναγκάστηκε να του αποκαλύψει την αλήθεια και ποιό ήταν το χριστιανικό του όνομα.

Τότε μέσα στο παιδί γεννήθηκε αμέσως ο σωτήριος λογισμός να επιστρέψει στην προγονική χριστιανική πίστη. Μπήκε σε ένα καΐκι και βγήκε σ' ένα από τα μαστιχοχώρια της Χίου. Ο Θεός τον οδήγησε στη Νέα Μονή της Χίου. Ο ηγούμενος τον έστειλε να εξομολογηθεί στον πρώην Κορίνθου Άγιο Μακάριο Νοταρά, ο οποίος ησύχαζε στη Χίο. Κατόπιν επέστρεψε στη Νέα Μονή όπου κατηχήθηκε, μυρώθηκε και ζούσε άγνωστος στους πολλούς στο Μοναστήρι.. Προσπαθούσε να μιμηθεί τη ζωή των πατέρων με νηστεία και εγκράτεια. Έδειχνε την ευλάβειά του συχνά με παιδαριώδεις πράξεις και πολλοί τον θεωρούσαν σαλό.

Κάποτε άκουσε ότι οι αρνητές πρέπει να ομολογήσουν τον Χριστό και αν χρειασθεί να χύσουν το αίμα τους για την πίστη τους. Αυτόν τον λόγο τον δέχθηκε με αγαλλίαση και ρίζωσε μέσα του η επιθυμία να μαρτυρήσει για τον Χριστό. Ανέβηκε στο σπήλαιο των κτιτόρων της Μονής όπου ασκήτευαν κάποιοι πατέρες και έμεινε μαζί τους κάποιο χρονικό διάστημα. Κατόπιν κατέβηκε πάλι στη Μονή και ζητούσε από τους πατέρες την άδεια να ομολογήσει τον Χριστό και να μαρτυρήσει. Οι πατέρες δίσταζαν να του δώσουν ευλογία λόγω της ηλικίας του, ήταν τότε δεκαπέντε ετών. Φοβούνταν μήπως δεν αντέξει τα βασανιστήρια και επιστρέψει πάλι στην πλάνη. Εξάλλου θα μπορούσε ζώντας χριστιανικά να σωθεί. Μαζεύτηκαν λοιπόν οι πατέρες της Μονής να συζητήσουν και να αποφασίσουν τι να κάνουν. Άλλοι είχαν την γνώμη να τον αφήσουν αφού το ήθελε τόσο πολύ, άλλοι είχαν την αντίθετη γνώμη. Τελικά αποφάσισαν να κάνουν μια παράκληση στην Παναγία και να τον αφήσουν.

Έτσι κι έγινε. Μαζί με κάποιον άλλον, για να του δείξει τον δρόμο κατέβηκε στη χώρα, στην Χώρα της Χίου. Εκεί στο Μόλο τον έπιασαν γιατί δεν είχε πληρώσει τον φόρο του χαρατσιού και τον είχαν έξω από ένα καφενέ για να πιάσουν και κανένα άλλο, να τους πάνε όλους μαζί στη φυλακή. Την ώρα εκείνη πέρασε ένας γνωστός του ιερέας ο παπα Δανιήλ και τον χαιρέτησε ονομάζοντάς τον Μεχμέτ και τον ρώτησε γιατί είχε συλληφθεί. Όταν άκουσε για το χανάτσι απόρησε λέγοντας καινούργιο είν' αυτό, να πληρώνουν και οι Τούρκοι χανάτσι; Ο Άγιος του απάντησε : Τι λες άνθρωπέ μου, κάνεις λάθος, εγώ είμαι χριστιανός και ονομάζομαι Νικήτας. Άκουσε τον διάλογο ο φοροεισπράκτορας και άρχισε να ερευνά την υπόθεση και τον πήγε τελικά στον αγά. Εκεί διαπίστωσαν ότι ο νέος

ήταν μουσουλμάνος από την περιτομή και αμέσως άρχισαν να φωνάζουν, να τον απειλούν, να τον βρίζουν, γιατί αρνήθηκε την πίστη τους και έγινε πάλι χριστιανός. Ο Άγιος δεν πτοήθηκε καθόλου από τις απειλές αλλά ομολόγησε τον Χριστό με πολλή γενναιότητα και θάρρος. Τον έκλεισαν τότε στη φυλακή και τον βασάνιζαν. Ο Άγιος υπέμενε με πολλή καρτερία προσευχόμενος και νηστεύοντας. Στην προτροπή κάποιων φυλακισμένων χριστιανών να φάει απάντησε : Εγώ τρέφομαι με τροφή που εσείς δεν έχετε και ευφραίνομαι με ευφροσύνη την οποία εσείς δεν μπορείτε να αισθανθείτε.

Τον έριξαν δεμένο χειροπόδαρα στον στάβλο για να τον ποδοπατήσουν τα άλογα και να τον σκοτώσουν έτσι κρυφά, για να μην ακούγεται έξω στους Χριστιανούς η ανδρεία του. Όμως, με την θεία χάρη, τα άλογα τον σεβάστηκαν και έμεινε αβλαβής. Τον έβγαλαν από εκείνη την φυλακή και τον έκλεισαν σε άλλη, μέσα στο κάστρο, πολύ σκοτεινή. Εκεί για δέκα ημέρες τον βασάνιζαν. Τι του έκαναν κανείς δεν ξέρει γιατί δεν ήταν κλεισμένος εκεί κανένας χριστιανός. Μόνο κάποιοι τούρκοι έλεγαν με πολύ θαυμασμό πως τη νύχτα η φυλακή γινόταν πολύ φωτεινή από ένα παράξενο φως. Όταν κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να κάμψουν το φρόνημά του, τον έβγαλαν. Τον παρέδωσαν στο έξαλλο πλήθος που τον άρπαξε ως πρόβατο επί σφαγή και σπρώχνοντάς τον, χτυπώντας τον με τα μαχαίρια τους, δέρνοντάς τον, τον έσυραν στην άκρη της πόλης στον Κάτω γιαλό, κάτω από το Ιβηρίτικο μετόχι. Του έλεγαν συνέχεια να τουρκέψει και εκείνος έλεγε : Χριστιανός είμαι, Νικήτας ονομάζομαι και Νικήτας θέλω να πεθάνω. Τον γονάτισαν μάλιστα πολλές φορές για εκτέλεση, μήπως δειλιάσει και αρνηθεί. Οι χριστιανοί που βρίσκονταν εκεί και οι πατέρες από το Ιβηρίτικο και Αγιοταφίτικο μετόχι που παρακολουθούσαν τον αγώνα του Αγίου προσεύχονταν μήπως δειλιάσει. Κι εκείνος ο γενναίος αθλητής του Χριστού έλεγε : γιατί αργοπορείτε και δεν με θανατώνετε να πάω στην αιώνια ζωή ν' απολαύσω τη μακαριότητα του Παραδείσου; Ακούγοντάς τα αυτά ο φοροεισπράκτορας, επειδή οι άλλοι τούρκοι δίσταζαν να τον αποκεφαλίσουν, άρπαξε μια μαχαίρα και τον αποκεφάλισε με πολλές μαχαιριές για να κάνει οδυνηρότερο τον θάνατο. Ήταν ο Άγιος δεκαπέντε ετών.

Οι Τούρκοι, για να μη πάρουν οι Χριστιανοί το λείψανο του Αγίου και το τιμούν, έριξαν ακαθαρσίες πάνω στο μαρτυρικό σκήνωμα αλλά αυτό παρέμεινε άσπιλο σαν κρίνος. Τελικά το πέταξαν στη θάλασσα.

Από την πρώτη στιγμή της τελειώσεως του Αγίου άρχισαν να γίνονται θαύματα με το αίμα και τα ενδύματά του.